

Сънъ ерѣшъу Коледа.

Стефчо не можа дѣло врѣме да заспи. Отъ пост-
ната стая идѣше глѣдѣкъ дѣхъ на боръ и на глѣдѣши:
тамъ имаше наредѣно вѣче коледно дръвче, окичѣно цѣло
съ стѣклени вигулки, ангелчета и златни звѣзди. Пѣкъ
и братъ му Колю, който бѣше съ двѣ години по-вѣзра-
стенъ отъ него, дѣло врѣме не му даде мира, . . . какви
не коледни приказки му разказа той. . . и се хубави. Но
особено една отъ тѣхъ му се хареса. Той и сета още
като че ли глѣда, какъ бѣднѣять Петко, цѣль обдѣченъ
въ дрипи, стои изправенъ край голѣмия и свѣтъ дѣ-
кякъ и глѣда прѣзъ голѣмия прозорець. А вжтрѣ . . .
голѣма елка, три пѣти по-голѣма отъ тѣхната, а по нея
звѣзди, ама истински, не отъ мукѣва и само позлатени
отпорѣ.

Стефчо си затвори очитѣ и се опита да заспи. Из-
вѣднѣжъ прѣдъ него пакъ се показа голѣмъ свѣтъ дѣ-
кякъ. Вѣнка снѣтъ ваги на едри парцали. А дрипави-
ять Петко, обдѣгнѣлъ чело о стѣклото и прѣхнѣлъ джѣпъ
въ джобовѣтъ, подухѣва отъ стѣдъ и поподѣкача отъ
врѣме на врѣме.

— Какви сж лоши хората! си каза Стефчо.—Защо сж
изпѣдѣли това бѣдно сираче? Вѣчки на топло, а то
вѣнка на снѣтъ, пѣкъ и обущата му сжжгани, текатъ. . .
Миглитѣ се обръкаха въ главата на Стефчо. На-
легна го дръмка, и той щѣше да заспи, но вѣднѣга се
сепна, стана, отиде брзо до иконостага и си прочете
вечерната молитва. Сѣдѣтъ това тихо и безшумно се
мушна отово подъ юрганя. Чудни сж хората, си по-
мигли той. Вжъ вѣрватъ въ Господа, а пѣкъ не се сѣже-
дватъ единъ други. Ето на, ние си имаме коледно
дрѣвче, а Минка, и майка и перачката долу въ зимника,